

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 36Ek/3347/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125463397
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šablová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2026:6125463397.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, XXX XX E., zast.: JUDr. Jozef Mišlin, advokát, so sídlom Južná trieda 9, 040 01 Košice, IČO: 31 948 880, proti povinnému: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, o vymoženie 300,24 Eur, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Ek/3347/2025 zo dňa 30.12.2025, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Ek/3347/2025 zo dňa 30.12.2025 **z a m i e t a**.

II. Oprávnený **n e m á** nárok na náhradu trov konania o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Ek/3347/2025 zo dňa 30.12.2025.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 20.12.2025, domáhal od povinného vymoženía 300,24 Eur na základe exekučného titulu - Uznesenie Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 5C/56/2016 zo dňa 17.12.2019, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 19.01.2020 (ďalej len „exekučný titul“).

2. Uznesením sp. zn. 36Ek/3347/2025 zo dňa 30.12.2025 súd návrh oprávneného na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku zamietol. Oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal. Predmetné uznesenie súd v osobe vyššieho súdneho úradníka odôvodnil tým, že po preskúmaní predpokladov na vydanie poverenia a oboznámení sa s návrhom na vykonanie exekúcie i jeho prílohami zistil, že v návrhu na vykonanie exekúcie bol ako oprávnený uvedený - A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, XXX XX E.. Súd zistil, že výroková časť exekučného titulu určuje povinnosť žalobcu (povinného v exekučnom konaní) uhradiť trovy konania vo výške 300,24 Eur žalovanému (A. F. E., nar. XX. XX. XXXX, t.č. v G. C. C. H., I. F. XX, XXX XX F.) a to v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia na účet právneho zástupcu žalovaného. Okresný súd Rožňava týmto výrokom o náhrade trov konania vymedzil subjekt (tzv. platobné miesto), ktorému sa trovy konania poukazujú. Takýmto vymedzením subjektu prijímajúceho trovy konania v mene žalovaného nedochádza k prechodu nároku na právneho zástupcu.

V zmysle ustanovenia § 263 CSP, povinnou náležitosťou uznesenia o výške náhrady trov konania je uvedenie prijímateľa náhrady trov konania, ktorým je advokát, ktorý úspešnú stranu zastupoval. CSP vychádza z konceptu tzv. prísudku, podľa ktorého advokát predstavuje tzv. platobné miesto priznanej náhrady trov konania. Skutočnosť, že súd v základnom (nachádzacom) konaní svojím rozhodnutím určil, že osoba povinná (v základnom konaní žalobca) je povinná plniť na účet právneho zástupcu oprávneného neznamena, že nárok vyplývajúci z rozhodnutia súdu je nárokom tohto právneho zástupcu. Okresný súd Rožňava tak výrokom o náhrade trov konania prostredníctvom právneho zástupcu vymedzil subjekt (tzv. platobné miesto), ktorému sa trovy konania poukazujú. Takýmto vymedzením subjektu prijímajúceho trovy konania však nedochádza k prechodu nároku na tento subjekt. Súd v tomto smere

poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09.05.2002, sp. zn. 16Co 77/02, v zmysle ktorého „Ak zastupoval účastníka, ktorému bola priznaná náhrada trov konania advokát na základe plnej moci, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi. To však neznamená, že advokát je vecne legitimovaný v konaní o náhradu trov konania. Nárok na náhradu trov konania má účastník a určenie, že trovy konania sa platia advokátovi predstavuje stanovenie platobného miesta. Advokát preto nemôže vlastným menom tento nárok vymáhať prostredníctvom inštitútu výkonu rozhodnutia.“ Súd taktiež poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. 04. 2004, sp. zn. 4Cdo 122/03, podľa ktorého „Zástupca účastníka konania nie je aktívne legitimovaný vo vlastnom mene vymáhať náhradu trov konania priznaných exekučným titulom tomu účastníkovi, ktorého v súdnom konaní zastupoval, môže tak urobiť len ako zástupca účastníka.“ Aktívne legitimovaným na podanie návrhu na vykonanie exekúcie je osoba, ktorej exekučný titul priznáva istý nárok. Predpokladom aktívnej legitímácie na podanie návrhu na vykonanie exekúcie je teda oprávnenie navrhovateľa požadovať splnenie nároku priznaného mu exekučným titulom. V prípade, že oprávnená osoba nie je zhodná s označením v exekučnom titule, je povinnou náležitosťou návrhu pripojenie listiny, ktorou sa preukazuje právne nástupníctvo. Nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie (pričom ide o nedostatok neodstrániteľný) potom je situácia, keď ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, nie je nositeľom toho oprávnenia, o ktoré v konkrétnom konaní ide. Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že osoba označená v návrhu na vykonanie exekúcie ako „oprávnený“ nie je osobou oprávnenou z exekučného titulu a zároveň k návrhu na vykonanie exekúcie nebola priložená listina preukazujúca právne nástupníctvo (resp. v návrhu nebolo odkázané na nástupníctvo, ktoré by vyplývalo zo zákona alebo z obchodného registra). Vzhľadom na tieto skutočnosti, súd pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zistil rozpor návrhu na vykonanie exekúcie s ustanovením § 48 ods. 2 Exekučného poriadku, preto v súlade s ustanovením § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku súd návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietol.

3. Proti uvedenému uzneseniu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že súd prvej inštancie sa dopustil zásadného pochybenia v právnom posúdení veci, keď nesprávne aplikoval ustanovenie § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v dôsledku toho nesprávne vyhodnotil aktívnu legitímáciu sťažovateľa. Súd prvého stupňa v bodoch 11 až 13 odôvodnenia vychádzal z konceptu tzv. advokátskeho prísudku zakotveného v § 263 ods. 1 CSP, podľa ktorého je advokát uvedený v uznesení o náhrade trov konania ako prijímateľ náhrady. Ustanovenie § 263 ods. 1 CSP v relevantnom znení stanovuje: "Ak bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta." Sťažovateľ pripomína, že advokátsky prísudok označuje nárok advokáta na podiel z náhrady trov konania, ktorá je klientovi prisúdená súdom alebo iným orgánom (napr. podľa § 263 Civilného sporového poriadku). Advokátsky prísudok má dva základné právne účinky. Po prvé má materiálnoprávny účinok, ktorým vzniká priamy hmotnoprávny nárok advokáta voči povinnej strane. Tento nárok je samostatným nárokom advokáta, nie nárokom z pôvodného mandátneho vzťahu s klientom. Po druhé má procesnoprávny účinok, ktorým sa advokát stáva aktívne legitimovaným subjektom na vymáhanie tohto nároku.

Súd prvej inštancie nesprávne interpretoval advokátsky prísudok ako "určenie platobného miesta" a zaujal stanovisko, že nedochádza k prechodu nároku na advokáta. Toto právne posúdenie je vecne nesprávne a v rozpore so zákonom. Advokátsky prísudok podľa § 263 CSP nie je iba technickým určením platobného miesta, ale predstavuje vznik samostatného, originálneho hmotnoprávneho nároku advokáta. Súd prvého stupňa sa opiera o judikatúru z rokov 2002 a 2004, ktorá však vznikla pred účinnosťou CSP (účinný od 1. júla 2016) a vzťahuje sa na právnu úpravu podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (OSP), ktorý advokátsky prísudok nepoznal. Pod režimom OSP, ktorý bol účinný do 30. júna 2016, bola náhrada trov konania nárokom účastníka konania, advokát vystupoval len ako platobné miesto, advokát nebol aktívne legitimovaný na samostatné vymáhanie a citovaná judikatúra (16Co 77/02, 4Cdo 122/03) je správna pre tento režim. Pod režimom CSP, ktorý je účinný od 1. júla 2016, § 263 ods. 1 CSP zaviedol advokátsky prísudok, ktorým vzniká samostatný nárok advokáta voči povinnej strane, advokát je aktívne legitimovaný na vymáhanie tohto nároku a pôvodná judikatúra k OSP nie je aplikovateľná.

Exekučný titul, ktorým je uznesenie Okresného súdu Rožňava sp. zn. 5C/56/2016 zo dňa 17.12.2019, bol vydaný po účinnosti CSP, konkrétne takmer tri a pol roka po nadobudnutí jeho účinnosti. Výrok tohto uznesenia výslovne stanovuje: "...uhradiť trovy konania vo výške 300,24 Eur žalovanému (...) a to v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia na účet právneho zástupcu žalovaného." Okresný súd Rožňava týmto výrokom aplikoval § 263 ods. 1 CSP a vytvoril advokátsky prísudok.

Formulácia "na účet právneho zástupcu" nie je náhodná ani technická, ale je to zákonná náležitosť výroku obsahujúceho advokátsky prísudok.

Keď súd v zmysle § 263 CSP uvedie advokáta ako prijímateľa náhrady trov, dochádza k vzniku samostatného nároku advokáta, pričom advokát má vlastný, priamy nárok voči povinnej strane. Tento nárok nevzniká prechodom ani prevodom z nároku klienta, ale vzniká ex lege rozhodnutím súdu. Zároveň dochádza k aktívnej legitímácii advokáta, keďže advokát je oprávnený vymáhať tento nárok vo vlastnom mene, bez potreby zastupovať pôvodného klienta. Súčasne dochádza k zániku nároku klienta v rozsahu advokátskej odmeny, pretože klient stráca nárok na tie trovy konania, ktoré zodpovedajú advokátskej odmene a náhrade výdavkov advokáta.

Súd prvej inštancie nesprávne aplikoval § 36 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, ktoré sa týkajú prípadu, keď "proti inému než tomu, kto je v exekučnom titule označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v exekučnom titule označený ako oprávnený, možno navrhnúť vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu." V prejednávanej veci však nedochádza k situácii, na ktorú § 36 dopadá. Exekučný titul priamo určuje A. B. C. (ako advokáta žalovaného) ako prijímateľa plnenia. Formulácia "na účet právneho zástupcu žalovaného" výslovne označuje advokáta. Nejde teda o prípad, keď by niekto iný než osoba označená v exekučnom titule požadovala plnenie. A. C. je priamo v exekučnom titule označený ako prijímateľ. Nie je potrebný dôkaz o prechode práva, pretože právo vzniklo priamo v osobe advokáta.

Zákonodarca zavedením § 263 CSP sledoval viaceré ciele. Prvým cieľom bolo posilnenie postavenia advokátov, keďže advokáti nie sú odkázaní na platobnú morálku svojich klientov a môžu si nárok uplatniť priamo. Ďalším cieľom bolo zvýšenie efektívnosti vymáhania odstránením potreby zastupovať klienta pri vymáhaní odmeny. Zákonodarca taktiež sledoval zosúladienie s praxou reflektovaním reality, že advokát je ekonomicky zainteresovaný na vymožení odmeny. Konečne bolo cieľom aj prevencia sporov medzi advokátom a klientom elimináciou potreby riešiť vzťah medzi advokátom a klientom ohľadom vymožených trov. Výklad súdu prvej inštancie, ktorý popiera existenciu advokátskeho prísudku a vracia právnu úpravu o 20 rokov späť, je v priamom rozpore s týmto ratio legis.

Súd prvej inštancie založil svoj záver výhradne na judikatúre, konkrétne na Uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09.05.2002, sp. zn. 16Co 77/02 a Rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.04.2004, sp. zn. 4Cdo 122/03. Obe tieto rozhodnutia vznikli pred účinnosťou CSP a vzťahujú sa na právnu úpravu podľa OSP, ktorý advokátsky prísudok neobsahoval. Aplikácia prekonanej judikatúry na novú právnu úpravu je metodologicky nesprávna a predstavuje porušenie zásady správnej aplikácie práva. Súd prvej inštancie úplne pominul, že od 1. júla 2016 je účinný CSP s novou úpravou, že právna doktrína i súdna prax sa zhodujú na existencii advokátskeho prísudku, že existuje aktuálna odborná literatúra potvrdzujúca tento výklad a že aplikácia 20 rokov starej judikatúry na zásadne zmenenú právnu úpravu je nesprávna.

Odôvodnenie napadnutého uznesenia obsahuje vnútorné logické rozpory. V bode 5 súd konštatuje: "Okresný súd Rožňava týmto výrokom o náhrade trov konania vymedzil subjekt (tzv. platobné miesto), ktorému sa trovy konania poukazujú." Zároveň však v bode 13 súd uvádza: "CSP vychádza z konceptu tzv. prísudku, podľa ktorého advokát predstavuje tzv. platobné miesto priznanej náhrady trov konania." Súd teda na jednej strane uznáva existenciu konceptu advokátskeho prísudku v CSP, no zároveň popiera jeho právne následky. Toto je logický a právny rozpor. Ak súd uznáva, že CSP zaviedol koncept prísudku, nemôže zároveň aplikovať judikatúru k OSP, ktorý tento koncept nepoznal.

Výklad súdu prvej inštancie by v praxi znamenal, že advokát by nemohol vymáhať trovy konania priamo a musel by najskôr získať plnú moc od pôvodného klienta (A. F. E.). Klient sa nachádza v Domove sociálnych služieb, čo zásadne komplikuje komunikáciu. Advokát by musel konať v mene niekoho iného, hoci exekučný titul smeruje k nemu. Celý proces by bol zbytočne formalistický a neefektívny. Takýto výklad je v rozpore so zásadou efektívnej súdnej ochrany zakotvenou v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Súd prvej inštancie v bode 20 odôvodnenia uvádza: "Súd oprávnenému náhradu trov exekučného konania nepriznal a to z dôvodu, že do vydania poverenia na vykonanie exekúcie oprávnený je jediným účastníkom, a teda náhradu trov mu nie je od koho priznať." Toto odôvodnenie je v rozpore so zákonom, pretože § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku prikazuje súdu návrh zamietnuť, ak zistí rozpor návrhu s týmto zákonom, ale nezakladá to dôvod pre odmietnutie náhrady trov. Zároveň je toto odôvodnenie v rozpore s judikatúrou, pretože podľa ustálenej judikatúry, ak súd zamietne návrh z formálnych dôvodov bez zavinenia navrhovateľa, náhrada trov sa priznáva. Konečne je toto odôvodnenie nespravodlivé, pretože sťažovateľ podal návrh v dobrej viere na základe exekučného titulu, ktorý ho výslovne označuje ako prijímateľa. Vznikli mu trovy za právne zastúpenie a súdny poplatok. Odpieranie náhrady týchto trov je nespravodlivé. V kontexte uvedeného sťažovateľ tvrdí, že napadnuté uznesenie je v rozpore so

zákonom. Súd prvého stupňa nesprávne aplikoval právnu úpravu CSP na právny stav po 1. júli 2016, aplikoval prekonanú judikatúru k OSP a nerozpoznal právnu povahu advokátskeho prísudku podľa § 263 CSP, nesprávne vyhodnotil aktívnu legitímáciu sťažovateľa, nesprávne aplikoval § 36 Exekučného poriadku na situáciu, na ktorú toto ustanovenie nedopadá a porušil právo sťažovateľa na efektívnu súdnu ochranu.

Z uvedených dôvodov sťažovateľ navrhol, aby Krajský súd v Banskej Bystrici po prieskume veci zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 36Ek/3347/2025 zo dňa 30. decembra 2025 v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

6. Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

7. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa § 245 CSP v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

9. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

10. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

11. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. S poukazom na vyššie uvedené a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal sťažnosťou napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za vecne správne a sťažnosť povinného proti nemu tak logicky za nedôvodnú. Súd má za to, že vyšší súdny úradník rozhodol správne, keď návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietol. Napriek zneniu § 202 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom na nesúhlas a argumentáciu oprávneného prezentovanú v sťažnosti, súd nad rámec dodáva:

13. Citujúc z porovnania doterajšej (t.j. OSP) a novej právnej úpravy občianskeho súdneho konania s výkladom Občianske konanie po novom, autori: JUDr. Dominika Vokálová, PhD., JUDr. Jana Mitterpachová, PhD. a kolektív, vydalo Wolters Kluwer, v roku 2016, str. 98: „V porovnaní s OSP sa precizovala úprava, aby nebolo sporné, že advokát je len príjemcom trov konania. CSP a SSP ohľadom tzv. prísudku, resp. platobného miesta priznanej náhrady trov vychádzajú z konceptu, že advokát predstavuje tzv. platobné miesto náhrady trov konania, pričom ďalší režim trov konania bude závisieť od prípadných dohôd medzi klientom a advokátom podľa zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii. Súd (vyšší súdny úradník) bude v uznesení o výške náhrady trov konania uvádzať advokáta ako prijímateľa celej náhrady trov konania.“ V zmysle § 263 ods. 1 CSP je prijímateľom náhrady trov konania advokát, pričom ďalší režim trov konania závisí od prípadných dohôd medzi klientom a advokátom. V praxi to znamená, že zaviazaná strana v zmysle exekučného titulu plní do rúk právneho zástupcu a ten ďalej určuje prípadný spôsob rozdelenia trov (v prípade, že klientovi sa má niečo plniť). To je koncepcia Civilného sporového poriadku. Takéto explicitné zákonné ustanovenie nebolo súčasťou Občianskeho súdneho poriadku tak, ako je to teraz v Civilnom sporovom poriadku uvedené práve preto, aby sa predchádzalo sporom, komu treba plniť trovy konania“. Nové ustanovenie, konkrétne § 263 ods. 1 CSP tieto rozpory odstránilo.

Obdobne: „Strana v spore sa môže dať zastúpiť advokátom (§ 89 a nasl. CSP). Náhradu trov konania súd prisúdi vždy strane sporu a len strana sporu má právo podať vo vlastnom mene proti rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania odvolanie (§ 357 písm. m) CSP), prípadne podať sťažnosť proti rozhodnutiu o výške náhrady trov konania podľa § 239 a nasl. CSP. To platí aj pre uplatnenie nároku na náhradu trov konania v exekučnom konaní. Advokát nie je oprávnený trovy konania vo vlastnom mene vymáhať... Táto úprava v konečnom dôsledku sleduje ochranu záujmov advokáta tým, že je prijímateľom náhrady trov. Advokát si však zo zákona nemá právo ponechať ani zadržať klientovi prisúdenú náhradu trov konania inak, než na základe dohody s klientom, pričom je povinný vykonať osobitné vyúčtovanie. Z predchádzajúcej úpravy OSP, keď procesný predpis uvádzal povinnosť druhej strany zaplatiť prisúdenú náhradu trov konania advokátovi, vznikali určité interpretačné problémy. Podľa § 263 ods. 1 CSP súd preto prisúdi náhradu trov konania strane sporu a uvedie povinnosť zaplatiť ju advokátovi, ktorý stranu v spore zastupoval, ako prijímateľovi tejto náhrady.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 970, 971).

14. S poukazom na uvedené súd konštatuje, že v prípade zastúpenia strany sporu advokátom na základe splnomocnenia, stáva sa advokát prijímateľom prisúdených trov, a to v plnom rozsahu (nielen v rozsahu trov právneho zastúpenia). Jedná sa však o určenie platobného miesta, pretože právny vzťah medzi klientom a advokátom je založený zmluvou uzatvorenou podľa hmotného práva. Advokátovi totižto prináleží prisúdená náhrada trov konania v zmysle dohody s klientom a je povinný vykonávať osobitné vyúčtovania. Postup súdu je správny, keď prisúdi náhradu trov konania strane sporu a uvedie povinnosť zaplatiť ju advokátovi, ktorý stranu v spore zastupoval ako prijímateľovi tejto náhrady. „Trovy konania, prisúdené účastníkovi zastupovanému advokátom za zastupovanie, je účastník, ktorému bola uložená ich náhrada, povinný ich zaplatiť advokátovi. Ak to povinný dobrovoľne nesplní, advokát nemôže podať návrh na výkon rozhodnutia vo vlastnom mene, ale len ako zástupca účastníka, ak má splnomocnenie na podanie tohto nároku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 MCdo 9/2008 zo dňa 26.10.2010 ako aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 574/2013-12 zo dňa 11.09.2013). V uvedenom prípade, ak je účastník zastúpený advokátom a bola mu prisúdená náhrada trov konania, účastník, ktorý bol zaviazaný na náhradu trov konania je povinný zaplatiť ich na účet advokáta, a to bez zreteľa na to, či trovy vynaložil priamo účastník alebo ich za neho zaplatil advokát. Prípadné vzájomné nároky sú vnútorným vzťahom účastníka a advokáta. Advokát v tomto prípade vystupuje iba ako určené platobné miesto na zaplatenie náhrady trov konania, čo však neznamená, že sa stáva účastníkom konania. Povinnosť zaplatiť náhradu trov konania advokátovi nezakladá advokátovi žiadnu procesnú alebo vecnú legitímáciu. Túto legitímáciu nemožno vyvodiť ani z toho, že ide o trovy pozostávajúce z trov právnej pomoci (odmenu a náhradu hotových výdavkov advokáta). Nárok na náhradu trov konania je procesným nárokom, pričom do jeho obsahu sa nepremietajú právne vzťahy založené príkaznou zmluvou (zmluvou o právnej pomoci), ktorá bola uzatvorená medzi účastníkom a jeho advokátom. Práva a povinnosti zo zmluvy o právnej pomoci sa vyrovnávajú mimo procesu a je vecou účastníkov zmluvy ako sa dohodnú. Nárok na náhradu trov konania sa priznáva podľa Civilného sporového poriadku len účastníkovi konania (ust. § 255 CSP). Zástupca účastníka konania nie je aktívne legitímovaný vo vlastnom mene vymáhať náhradu trov konania priznaným účastníkovi, ktorého v súdnom konaní zastupoval.

15. V tomto smere súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 589/2024 zo dňa 07.11.2024, v ktorom konštatoval: „Ústavný súd dodáva, že z § 255 ods. 1 CSP vyplýva, že osobou oprávnenou na náhradu trov konania môže byť len strana sporu. Ustanovenie § 263 ods. 1 CSP upravuje len platobné miesto, čím sleduje ochranu záujmov advokáta tým, že je určený ako prijímateľ trov právneho zastúpenia. Inými slovami, náhrada konkrétnej výšky trov právneho zastúpenia je vždy pohľadávkou strany sporu, ktorej bola priznaná. V tomto prípade ide teda o pohľadávku oprávneného, a nie o pohľadávku advokáta, ako sa mylne domnieva sťažovateľ.“ Toto rozhodnutie najvyššej súdnej authority sa už vzťahuje výslovne k právnej úprave obsiahnutej v CSP a z jeho záverov konkludentne vyplýva, že je naďalej aplikovateľná judikatúra prijatá za účinnosti OSP.

16. Napokon pokiaľ oprávnený argumentuje úmyslom a cieľom zákonodarcu, ktoré údajne sledoval prijatím ust. § 263 CSP, tieto tvrdené oprávneným v sťažnosti nepotvrďuje dôvodová správa k predmetnému zákonnému ustanoveniu: „Navrhovaná právna úprava má ambíciu vyriešiť doterajšiu nejednoznačnosť ohľadom tzv. prísudku, resp. platobného miesta priznanej náhrady trov konania. Navrhované riešenie koncepčne zodpovedá ustanoveniam zákona o advokácii a vychádza z konceptu,

že advokát predstavuje tzv. platobné miesto náhrady trov konania, pričom ďalší režim trov konania bude závisieť od prípadných dohôd medzi klientom a advokátom podľa zákona o advokácii.“

17. Účelom určenia advokáta ako prijímateľa náhrady trov konania, platobného miesta je zjednodušenie postupu vo vzájomnom vzťahu klienta a advokáta, aby platba smerovala priamo osobe, ktorej odmena za poskytnuté služby patrí, čím sa predchádza tomu, aby klient musel prijaté peniaze následne poslať svojmu advokátovi.

18. Oprávnený na rozdiel od súdu prvej inštancie citovanej odbornej literatúry či judikatúry (či už v napadnutom uznesení vydanom vyšším súdnym úradníkom, alebo v tomto uznesení) na podporu svojej argumentácie, že ust. § 263 ods. 1 CSP priznáva advokátovi priamy nárok na trovy právneho zastúpenia, oprávňuje ho na ich vymáhanie v exekučnom konaní vo vlastnom mene neuviedol, nekonkretizoval žiadnu odbornú literatúru, ani judikatúru.

19. Pokiaľ advokát poukazuje na sťažnú komunikáciu s klientom, ktorého zastupoval v základnom konaní, nakoľko sa nachádza v domove sociálnych služieb, k tomu sťažnostný súd uvádza, že je bežnou praxou advokátov formulovať splnomocnenie udelené mu klientom, nielen na zastupovanie v základnom, ale aj v exekučnom konaní (zákon nevyžaduje osobitné splnomocnenie pre exekučné konanie). Navyše súdu nie je známa situácia, za ktorej došlo k udeleniu splnomocnenia pre základné konanie, či už v tom čase bol klient v zariadení sociálnych služieb, alebo nie.

20. Len pre úplnosť sťažnostný súd dodáva, že na to, aby mohol advokát vo vlastnom mene vymáhať trovy právneho zastúpenia musí existovať osobitná právna úprava to stanovujúca. Takou je napríklad ust. § 15 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. v platnom znení (ďalej aj „zákon č. 327/2005 Z.z.“), ktoré v odseku 1 stanovuje: „Ak súd prizná oprávnenej osobe náhradu trov konania (§ 251 až 264 CSP) táto pohľadávka sa považuje za postúpenú na advokáta nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania; to neplatí vo výške, v ktorej advokátovi oprávnená osoba uhradila finančnú účasť podľa § 6a ods. 4 a § 6b ods. 2.“ Taktiež z odseku 3 a 4 predmetného ustanovenia vyplýva oprávnenie advokáta vymáhať tieto trovy vo vlastnom mene a ak sa mu to v exekúcii nepodarí, je v zákonom stanovenej lehote oprávnený žiadať úhradu odmeny od Centra právnej pomoci: „Ak po právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania, advokát preukáže, že pohľadávku podľa odseku 1 preukázateľne nevymohol od osoby, ktorej bola náhrada týchto trov uložená, je oprávnený požiadať centrum o úhradu odmeny podľa osobitného predpisu (§ 14a a 14b vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov) zníženej o výšku finančnej účasti podľa § 6a ods. 4 a § 6b ods. 2. Odmenu za právne zastupovanie je advokát povinný uplatniť v centre do jedného roka odo dňa, keď k vzniku skutočnosti rozhodujúcej na uplatnenie nároku na odmenu za právne zastupovanie došlo.“ V tomto konaní však nebolo tvrdené ani preukázané, že by sa jednalo o právne zastupovanie klienta – žalovaného v základnom konaní ako osoby v materiálnej núdzi na základe ustanovenia advokáta Centrom právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z.z.

21. So zreteľom na vyššie uvedené súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Ek/3347/2025 zo dňa 30.12.2025 ako nedôvodnú zamietol.

22. Podľa ust. § 35 ods. 1 Exekučného poriadku, do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania oprávnený.

23. Nakoľko návrh na vykonanie exekúcie bol súdom zamietnutý, pričom do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania výlučne oprávnený, súd rozhodol, že tento nemá nárok na náhradu trov sťažnostného konania. Súd návrh na vykonanie exekúcie nezamietol z formálnych dôvodov bez zavinenia oprávneného, ale z dôvodu na strane oprávneného. Tento zaviniel zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie tým, že ako osoba známa práva - advokát podala návrh na vykonanie exekúcie vo vlastnom mene (v zastúpení iným advokátom), hoci na to v zmysle vyššie uvedeného nebola z exekučného titulu oprávnená. Oprávnený nebol teda vo veci podaného návrhu na vykonanie exekúcie úspešný, a to ani v časti podanej sťažnosti. Nakoľko v tomto štádiu konania je účastníkom

exekučného konania výlučne oprávnený, niet ani subjektu, ktorý by bolo možné v prípade úspechu oprávneného k náhrade trov konania zaviazat'. Povinný sa stáva účastníkom exekučného konania až po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok v ustanovení § 199a taxatívnym spôsobom vymenúva, čo považuje za trovy účastníkov konania. Na strane oprávneného sú to výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky za zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Tieto trovy v zmysle § 199b Exekučného poriadku platí oprávnený. Na ich náhradu od povinného má však nárok len v prípade, že súd vyhodnotí jeho návrh na vykonanie exekúcie ako dôvodný a teda vydá poverenie na vykonanie exekúcie, v ktorom sa tieto trovy uvedú a na jeho základe vymáhajú. V zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku má totiž oprávnený voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie. Argumentum a contrario ak teda súd poverenie na vykonanie exekúcie nevydá, pretože návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietne ako nedôvodný, oprávnený nemá nárok na náhradu trov exekučného konania, ktoré platil. Na ich náhradu teda nemá nárok, keďže úspech v konaní nemal a neexistuje subjekt, ktorého by bolo možné na náhradu trov zaviazat'.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).